

Arrest

nr. 65 807 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 24 mei 2011 houdende bepaling van het rolrecht van 175 euro met kenmerk REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. CHARLIER en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 september 2008 en dient een asielaanvraag in op 24 september 2008.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 oktober 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 januari 2009.

Op 19 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Azerbeidzjan te bezitten, en van Azeri origine te zijn.

U was journalist voor de krant Shaman (de naam van de krant veranderde op 28 februari 2008 in Möhtesem Azerbaycon). U schreef artikels voor deze onafhankelijke krant sinds mei 2005. U geeft aan dat deze krant geen oppositiekrant is, maar over alles schreef op een neutrale manier.

Op 25 augustus 2008 ging u naar de politie van Sumgait (Azerbeidzjan) om een interview af te nemen van de chef van de politie, M. H., over corruptie. Hij ontving u, en u stelde hem vragen. Op een zeker moment besepte hij waarover het gesprek zou gaan. Hij riep twee agenten, en ze gaven u het bevel uw dictafoon op tafel te zetten. Ze hebben uw dictafoon geconfiscieerd. De politie wilde u aanhouden. U beloofde het bewuste artikel niet te schrijven, en ze hebben u uiteindelijk laten vertrekken.

U contacteerde uw redacteur R. O., en hij gaf aan dat u wel degelijk zo een artikel (over corruptie) zou moeten schrijven. U begon met de voorbereiding van het artikel. De chef van de politie, M. H., belde naar uw redacteur R. O. Uw redacteur belde dan naar u en hij zei dat u dat artikel niet mocht schrijven omdat u aan de gevolgen voor uzelf moest denken. U stelde aan uw redacteur dat u dat artikel dan zeker zou publiceren in een oppositieblad. Uw redacteur belde daarna naar M. H. M. H. belde u daarna op uw GSM op. Op 27 augustus 2008 werd u aan de ingang van uw appartement geslagen door mensen in burger, u vermoedt politie. Deze mensen wilden u aanhouden, maar u bood weerstand, en u kon vluchten. Op 28 augustus 2009 keerde u naar huis terug. U kreeg telefoon van kapitein D. V. van de politie, die stelde dat u zou worden opgeroepen bij de politie. Hij vroeg u waarom u weerstand had geboden aan de autoriteiten, waarop u antwoordde dat die mannen (de dag voordien) geen enkel document hadden getoond, en dus geen recht hadden om u mee te nemen. U werd op 2 september 2008 schriftelijk geconvoceerd op het hoofdpolitiebureau van de stad Sumgait (Azerbeidzjan). U ging niet. Uw vader stelde dat de politie drugs in uw wagen had verstopt, en dat er een huiszoeking geweest was.

U verliet Sumgait op 04 september 2008 met de trein, en u reisde via Moskou (Russische Federatie) naar Oekraïne. U bleef in Odessa (Oekraïne) van 07 september 2008 tot 19 september 2008. Vanuit Oekraïne reisde u illegaal met een vrachtwagen verder naar België. U had geen grenscontroles. U kwam België binnen op 23 september 2008, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 24 september 2008.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat kritische journalisten vervolging riskeren in Azerbeidzjan. Ook blijkt dat de kans op gerechtelijke vervolging groter is wanneer een bepaalde persoon uit de overheid gevisieerd wordt, dan wanneer de overheid als geheel op de bekritiseerd wordt. Verder blijkt uit diezelfde informatie dat journalisten om die reden aan zelfcensuur doen. Het is in deze context weinig aannemelijk dat u, uit eigen beweging en zonder steun van uw hoofdredacteur, toch verder zou willen werken aan een kritisch artikel over de politie (met de bedoeling het artikel dan in een oppositiekrant te plaatsen). Daarbij, indien u werkelijk in de overtuiging bent dat u de corruptie binnen de politie moet onderzoeken en er nadien over moet publiceren om de corruptie in het daglicht te plaatsen, kan toch van u verwacht worden dat u niet op de vlucht slaat nog voor de publicatie van het artikel en bij de minste tegenwerking (intimidatie op straat, oproepingsbrief) – die te verwachten is. Deze vaststellingen zetten grote vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Met betrekking tot de convocatie die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u hier niet op inging, dat u het land verliet en dat u er zeker van was dat u zou worden aangehouden (CGVS, p. 7). Echter, er dient te worden vastgesteld dat u zelf niet eens weet welke reden voor de oproeping er in deze brief vermeld staat. U verklaarde immers dat er geen reden vermeld staat in de oproeping, dat u zich enkel moet melden (CGVS, p. 4). Bij lezing van de convocatiebrief dient te worden vastgesteld dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. Het feit dat u zelf niet eens weet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hoe dan ook kan uit dergelijke convocatiebrief niet worden afgeleid dat u zou worden vervolgd omwille van uw (voorbereiding op) een kritisch artikel.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw verklaringen tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal met uw verklaringen in uw vragenlijst, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken voor het Commissariaat-generaal, een tegenstrijdigheid blijkt, betreffende de aanleiding van uw problemen en dus de kern van uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u politiechef M. H. ging interviewen, waarbij het eerste interview normaal verliep, en waarbij M. H. u bij het tweede interview liet arresteren (Vragenlijst, vraag 3.5, p. 3). U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal echter uitdrukkelijk dat u slechts

éénmaal met M. H. sprak (CGVS, p. 5). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat u wel degelijk slechts één interview had met die M., en dat u wellicht bij Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat u een eerste gesprek had aan de balie dat normaal verliep en daarna een gesprek had met die M. (CGVS, p. 5). Dit is echter geen afdoende uitleg, aangezien het tweemaal over een interview met die M. ging bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op decisieve wijze.

Zelf brengt geen enkel objectief element aan welk een ander licht zouden kunnen doen schijnen op deze zaak. Hoewel u uitdrukkelijk werd gevraagd om documenten naar het CGVS door te sturen die zouden kunnen aantonen dat u daadwerkelijk officieel van iets werd beschuldigd (CGVS, p. 8), heeft het CGVS tot op heden niets ontvangen dat de door u aangehaalde problematiek zou kunnen bewijzen. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw reisroute weinig aannemelijk zijn. Zo verklaarde u dat u vanuit Odessa (Oekraïne) op illegale wijze met een vrachtwagen richting België bent gereisd, en u geeft aan dat u zelf geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grenzen (CGVS, p. 4). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone en dat ook het vrachtvervoer grondig wordt gecontroleerd, zoals bijvoorbeeld aan de Poolse grens. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Azeri paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden voor de Belgische asieldiensten.

Gezien de combinatie van deze elementen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (2 journalistenkaarten, enkele kranten van de krant Shaman waarin artikels staan die uzelf geschreven hebt, en een aanbevelingsbrief van de krant Shaman waarin wordt aangegeven dat u journalist was voor deze krant) bevatten de niet betwiste informatie dat u journalist was, doch bevatten geen concrete informatie dat u hierdoor problemen zou gekend hebben. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij teleurgesteld en vol ongeloof is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat zijn verklaringen inzake zijn verhaal ongeloofwaardig zijn. Verzoeker maakt de bedenking of er kleine finesses en details in de vertaling verloren zijn gegaan en dat de commissaris-generaal om die reden twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij vervolgt in zijn verzoekschrift door de argumenten van de bestreden beslissing in verband met de zelfcensuur en kritische journalisten, de tegenstrijdigheden, de afgelegde reisweg en de gegronde vrees voor vervolging te proberen weerleggen.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij zich kan beroepen op een subsidiaire bescherming. Om dit te verduidelijken geeft hij in zijn verzoekschrift een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming.

Als besluit stelt verzoeker dat de verwerende partij de feiten die door hem werden aangehaald geenszins weerlegt noch stelt in hoeverre zij niet overeenkomen met de waarheid. De verwerende partij heeft volgens verzoeker haar beslissing onvoldoende gemotiveerd aangezien zij niet duidelijk heeft gepreciseerd waarom ze beslist tot afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1,A van het vluchtelingenverdrag in hoofde van verzoeker.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een kopie van de bestreden beslissing, een onvertaald stuk in het Azeri van 26 december 2008, een onvertaald stuk in het Azeri van 5 mei 2009 en een onvertaald stuk in het Azeri van 10 september 2010.

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, hij nalaat uiteen te zetten welke algemeen beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing dit algemeen beginsel zou hebben geschonden.

Nochtans moet het verzoekschrift luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker voert enkel de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker verklaarde Azerbeidzjan te hebben verlaten omdat hij een kritisch artikel aan het schrijven was over de politie met de bedoeling dit te publiceren in een oppositiekrant, en dat het dus vreemd is dat hij op de vlucht slaat nog voor de publicatie ervan en bij de minste tegenwerking die te verwachten is, (ii) verzoeker verklaarde dat hij niet op de convocatie inging, dat hij het land verliet en dat hij er zeker van was dat hij zou worden aangehouden, maar dat blijkt dat verzoeker niet eens weet welke reden voor oproeping er in deze brief vermeld staat en dat uit lezing blijkt dat verzoeker enkel werd opgeroepen in hoedanigheid van getuige, (iii) uit een vergelijking van de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn interview voor het Commissariaat-generaal met de verklaringen van verzoeker in zijn vragenlijst, er een tegenstrijdigheid blijkt betreffende de aanleiding van verzoekers problemen en de kern van zijn asielrelaas, (iv) verzoeker geen enkel objectief element aanbrengt dat een ander licht zou kunnen doen schijnen op verzoekers asielrelaas en (v) omdat zijn verklaringen omtrent zijn reisroute weinig aannemelijk zijn.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 april 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het raam van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Vooreerst merkt de Raad op dat, na lezing van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt meer bepaald het “*Algemeen Ambtsbericht Azerbeidzjan Maart 2010*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken, blijkt dat internationale waarnemers van mening zijn dat de vrijheid van meningsuiting in Azerbeidzjan wordt gerespecteerd zolang de kritiek zich richt op algemeen regeringsbeleid. Wanneer echter de kritiek specifiek op bepaalde personen wordt gericht, vindt er doorgaans gerechtelijke vervolging plaats. Onafhankelijke of aan de oppositie gelieerde journalisten kunnen volgens deze informatie in Azerbeidzjan het slachtoffer worden van pesterijen van de autoriteiten en er is sprake dat kritische journalisten die negatieve uitslatingen doen over de regering strafrechtelijk worden vervolgd. Ook overheidsfunctionarissen initiëren dit soort rechtszaken om onwelgevallige of schadelijke publicaties te voorkomen. Naast smaad en laster worden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten onder meer vermeend terrorisme, extremisme, drugsbezit, geweld, economische delicten en vandalisme ten laste gelegd aan kritische journalisten. Volgens deze informatie blijkt tevens dat de regering in toenemende mate misbruik maakt van deze vervolgingsgronden om journalisten te intimideren en kritische geluiden de kop in te drukken.

Verzoeker houdt in zijn asielrelaas voor dat hij als journalist via een krantenartikel de corruptie binnen de politie in Azerbeidzjan in het daglicht wou stellen en dat hij om die reden de chef van de politie, M. H. ging interviewen. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, rust de bewijslast van dit relaas in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en kunnen de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Uit een vergelijking van verzoekers verklaringen in de vragenlijst die werd ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekers verklaringen tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt een tegenstrijdigheid over het interview met deze chef van de politie, M. H. In de ingevulde vragenlijst verklaarde verzoeker het volgende: “*Daarom ging ik M. H., de chef van de politie, interviewen. Het eerste interview verliep normaal. Bij het tweede interview, liet hij*

mij arresteren door twee politiemensen toen ik de vraag stelde waarom de politie smeergeld aannam.” (vragenlijst CGVS, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2008, p. 2). Terwijl verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen uitdrukkelijk het volgende verklaarde: *“Wat is er gebeurd op 25/08/2008? Kv: ik ging naar de politie van Sumgait voor een interview met de chef van de politie over de corruptie. Zijn naam? Kv: M. H. Vond het interview plaats? Kv: ja, maar hij ken de bedoeling van mijn interview niet. Hij ontving me, en ik stelde hem vragen. Plots besepte hij waarover het ging. (...) Was het de eerste keer dat u met die M. sprak? Kv: de eerste en enige keer”* (gehoorverslag CGVS van 13 januari 2009, p. 5). Deze tegenstrijdigheid betreft de kern van het asielrelaas van verzoeker en tast aldus de geloofwaardigheid ervan aan. Verzoeker stelde immers dat hij een artikel wilde schrijven over de corruptie bij de politie en interviewde hiervoor een bepaalde politiechef. Er kan worden verwacht dat verzoeker, als kritische journalist die een artikel schreef over een gevoelig onderwerp, weet hoeveel malen hij deze politiechef heeft geïnterviewd.

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker deze tegenstrijdigheid te weerleggen door te stellen dat er kleine finesses en details in de vertaling verloren zijn gegaan en dat hetgeen hij wou uitdrukken is dat er slechts één gesprek was en dat in een eerste deel van het interview algemene, neutrale onderwerpen werden behandeld en dat in het tweede deel de meer gevoelige onderwerpen werden benaderd. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat blijkbaar de finesse, *“in een eerste en tweede gesprek”* versus *“in het eerste deel en tweede deel van het gesprek”*, verloren zou gegaan zijn bij de vertaling.

De Raad stelt vast dat de hiervoor aangehaalde tegenstrijdigheid steun vindt in het administratief dossier. Voor wat betreft het gehoor bij de verwerende partij, stelt de Raad vast dat verzoeker werd gevraagd of hij de tolk begreep en werd hem meegedeeld dat hij eventuele problemen met de tolk moest melden. Ten aanzien van het gehoorverslag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bestaat een vermoeden van wettigheid, zodat wat daarin staat neergeschreven overeenstemt met de werkelijkheid, en zulks tot het bewijs van het tegendeel (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Wat betreft het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker aangaf geen bezwaar te hebben tegen de tolk en verklaarde hem goed te begrijpen, terwijl het hem toekwam om het nodige voorbehoud te maken indien hij van oordeel zou zijn geweest dat een tolk Azeri zonder meer niet voldeed. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker, nadat het gehoorverslag hem werd voorgelezen in het Azeri, zich ermee akkoord verklaarde (p. 3), waarna hij ondertekende. Verzoekers argument dat er kleine finesses en details in de vertaling zouden verloren gegaan zijn, kan aldus niet gevolgd worden. Bovendien merkt de Raad op dat het interview met de politiechef de kern van het asielrelaas van verzoeker uitmaakt en dat er aldus van verzoeker verwacht mag worden dat hij hier geen tegenstrijdige verklaringen over aflegt.

2.7. Terecht stelt de verwerende partij verder in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder in het gedrang komt doordat verzoeker niet eens weet welke reden voor de oproeping er in de convocatie die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas zelf voorlegt, vermeld staat. Er kan immers van een kritische journalist die verzoeker beweert te zijn, toch worden verwacht dat hij zelf deze convocatie leest en weet in welke hoedanigheid hij wordt opgeroepen. Bovendien kan deze convocatiebrieven niet aantonen dat verzoeker wordt vervolgd omwille van de voorbereiding van een kritisch artikel. De opmerking van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij niet weet in welk verband hij werd opgeroepen als getuige en dat hij in die zin antwoordde op de vraag van de interviewer, wordt niet gesteund door de stukken van het dossier nu verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal stelde niet te weten waarom hij werd opgeroepen en dat er enkel in vermeld werd dat hij zich diende aan te melden.

2.8. Waar verzoeker inzake zijn reisweg aanvoert dat hij zelf over heel weinig informatie beschikt over de manier waarop de reis geregeld werd door de vrachtwagenchauffeur, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het betwisten van de conclusies in de bestreden beslissing aangaande zijn reisroute. Deze loutere herhaling van zijn verklaringen volstaat echter niet om de motieven in dit verband te weerleggen. Uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone strenge paspoortcontroles zijn en ook het vrachtvervoer wordt grondig gecontroleerd, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker erop wijst dat hij verborgen was en hij niet wist dat er controles werden uitgevoerd.

2.9. Verzoekers overige kritiek doet geen afbreuk aan de hierboven vermelde vaststellingen namelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheid de kern van verzoekers asielrelaas raakt en dat het van een kritische journalist mag verwacht worden dat hij weet in welke hoedanigheid hij wordt opgeroepen.

2.10 Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat hij zelf in aanmerking komt voor deze bescherming.

2.11. Verzoeker legt drie onvertaalde documenten voor. De Raad wijst er vooreerst op dat deze documenten geen vertaling bevatten en vervolgens dat ze dateren van 26 december 2008, 5 mei 2009 en 10 maart 2010. De bestreden beslissing dateert van 19 april 2011. Verzoeker geeft geen enkele reden op waarom hij deze stukken niet eerder heeft voorgelegd nu hij, gelet op de datum ervan, ruim de tijd had om dit te doen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker verklaard heeft dat hij op dat moment geen contact kon hebben met zijn familie (gehoorverslag CGVS van 13 januari 2009 p. 7 en 8). Mocht verzoeker later toch opnieuw contact hebben gehad, kan worden aangenomen dat hij dit vermeldt en dat hij uitlegt op welke wijze hij deze documenten gekregen heeft. Daarnaast wordt er tevens op gewezen dat deze stukken kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET